

14.06.2023

EU skal føre asylpolitik på Tunesiens nåde

Evnen til at få styrket kontrollen med den irregulære migration kan være en vigtig forudsætning for regeringsledernes opbakning til Ursula von der Leyens fortsatte ledelse af EU efter 2024.

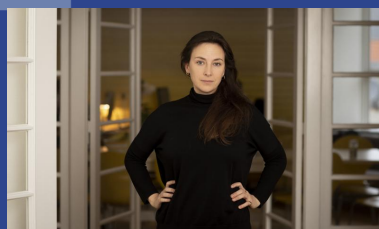
Skrevet af

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉️ ditte@thinkeuropa.dk

Kontakt

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉️ ditte@thinkeuropa.dk

Sent torsdag aften blev EU-landene enige om en fælles position på EU's asyl- og migrationsregler. Tre dage senere tog kommissionsformand Ursula von der Leyen sammen med Italiens premierminister, Giorgia Meloni, og Hollands premierminister, Mark Rutte, til Tunesien for at diskutere, hvordan EU og Tunesien kan styrke samarbejdet om blandt andet migration.

Turen til Tunesien understreger, at gennembruddet i forhandlingerne om at skabe mere solidaritet mellem EU-landene afhænger af en bestemt forudsætning: Når det kommer til at dele asyl- og migrationsbyrden, kræves det, at der kan etableres fungerende samarbejdsaftaler om tilbagesendelse og fastholdelse med tredjelande. Aftalen er således på en og samme tid et historisk gennembrud på den interne europæiske solidaritet og en cementering af de stærke samarbejders asylpolitik, der har kørt, siden Merkel fik EU's flygtningeaftale med Tyrkiet på plads i 2016.

EU-landenes enighed er historisk, fordi der knæsesættes et princip om, at asyl og migration er en fælles udfordring, og at EU-landene er forpligtede til at assistere de stater, der bærer en disproportional byrde.

Der er dog i aftalen lagt op til en stor grad af selvbestemmelse, når det kommer til, hvordan solidariteten skal udmåles, og EU-landene kan både vælge at yde assistance ved at tage imod flygtninge, give finansiell assistance eller ved f.eks. at udstationere personel til lande, der er under stort flygtningepres.

Selvom EU-landene har stor mulighed for selv at bestemme, hvordan de vil hjælpe, har man ved at blive enige om, at de skal hjælpe, etableret et solidaritetsprincip, som man kan styrke over tid.

EU-landenes enighed er samtidig med til at sparke langvarige diskussioner til hjørne. Der slås f.eks. en tyk streg under, at intet EU-land kan tvinges til at tage imod flygtninge fra et andet EU-land, ligesom aftalen understreger, at man ikke for nu overvejer at etablere modtagecentre i tredjelande.

Arbejdet med at etablere en mere solidarisk byrdefordeling i EU på asyl- og migrationsområdet har været i gang siden flygtningekrisen i 2015-2016, men det er først nu, at EU-landene har kunnet nå til enighed.

Gennembruddet på solidariteten hænger sammen med, at man samtidig blev enige om at stramme EU-reglerne betydeligt og blandt andet tillade straks-tilbagesendelser af folk, der kommer fra lande, hvor det er usandsynligt, at de vil få tilkendt asyl.

Solidariteten EU-landene imellem er således både betinget af, at reglerne for tilbagesendelse strammes, og at det rent faktisk er muligt at sende migranter tilbage. Det er præcis her, at lande som Tunesien kommer ind i billedet.

EU er nemlig afhængig af, at der er lande omkring den, der kan tilbageholde flygtninge og migranter og tage imod dem, der tilbagesendes. Tunesien er en vigtig brik her, da der grundet politisk uro og en forværret økonomisk situation ses en stor stigning i ankomster herfra.

For at styrke samarbejdet har EU tilbudt Tunesien ca. 1 mia. euro, hvoraf størstedelen gives som lån, med mulighed for en straksudbetaling på ca. 100 mio. euro til at få kontrol med udsejlingerne.

I går gik forhandlingerne med Europa-Parlamentet i gang, og der er store knaster, der skal overkommes. Særligt stramningerne af tilbagesendelse, den mulige svækkelse af individuel sagsbehandling og udsigten til endnu større hjemsendelseslejre i lande som Grækenland har vakt harme i dele af Europa-Parlamentet, hvor særligt De Grønne understreger, at EU-landene svigter deres historiske og moralske ansvar for at tage imod folk på flugt.

Men den politiske vind blæser i flere EU-lande mod en strammere politik på asyl og migration. Og det er ikke kun de europæiske ledere, der er på valg, det er kommissionsformand Ursula von der Leyen også, og hendes mange sejre til trods vil villighed og evne til at få styrket kontrollen med den irregulære migration være en vigtig forudsætning for regeringsledernes opbakning til hendes fortsatte ledelse efter 2024.